

OSTATNIE WIADOMOSCI

zł. 1.50

z odbiorem w administracji

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok VI.

Kraków, niedziela 26 stycznia 1936

Nr. 26

Premier Sarraut utworzył rząd w którym większość mają radykałowie

Paryż (PAT) — Wczoraj o godz. 14.35 ogłoszono urzędowo następującą listę gabinetu: Albert Sarraut — premier i minister Spraw Wewnętrznych, Paul Boncour — minister bez teki, Yvon Delbos — min. Sprawiedliwości, P. E.

Flandin — minister Spraw Zagranicznych, min. Finansów — Marcel Regnier, min. Obrony Narodowej — gen. Maurin, Pietri — min. Marynarki, Bonnet — min. Handlu, Mandel — min. Poczty i Telegrafów,

Chautemps — min. Robót Publicznych, Deat — min. Lotnictwa, Guernut — min. Oświaty, Theillier — min. Rolnictwa, Stern — min. Kolonij, Frossard — min. Pracy, Nicolle — min. Zdrowia Publicznego, Chappedalaine — min. Marynarki Handlowej, Rene Besse — min. Emerytur, Jean Zay — pods. stanu w prezydium Rady Ministrów, Beaunite — pods. stanu w Min. Spraw Wewn., Jacquinot — pods. stanu w Min. Obrony Narodowej, Bibie — pods. stanu w Min. Sprawiedliwości, Maze — pods. stanu w Min. Robót Publicznych i Julien — podsekretarz stanu do spraw wychowania technicznego.

PARYŻ (PAT) — W nowym gabinecie Sarraut'a jest 9 radykałów, 4 członków unji socjalistycznej i socjalistów niezależnych, 9 członków frakcji lewicy radykalnej, republikańców lewicowych, centrum republikańskiego i republikańsko-socjalistycznej. Jeden minister, generał Maurin, nie jest członkiem parlamentu.

Skarga Sowieców na Urugwaj w Lidze

GENEWA (PAT) — Wczoraj odbyło się posiedzenie Rady Ligi Narodów, nr 1-torego porządku dziennym znalazła się sprawa zerwania stosunków dyplomatycznych między Urugwajem, a Związkiem Sowieckim. Jako pierwszy mówca, zabrał głos komisarz Litwinow, który w dłuższym przemówieniu zasądził skargę sowiecką.

Na celu ucieskanie innych. Mówca stwierdza, iż Liga stworzona została, by bronić praw suwerennych swych członków. Sprawa zerwania stosunków dyplomatycznych z Sowiecami nie może być przedmiotem sporu międzynarodowego i nie powinna się znaleźć przed radą Ligi Narodów. Mówca przytacza szereg wypadków na dowód, że Sowieci mieszały się do spraw wewnętrznych innych państw, wyzyskując w tym celu personel dyplomatyczny.

Na przemówienie Litwinowa odpowiedział przedstawiciel Urugwaju Guani, wyrażając zdziwienie, i wzywał skierować sprawę do Ligi, tj. instancji, o której niedawno jeszcze mówili, iż jest organizacją państw kapitalistycznych, mających

Po obszernej dyskusji Rada powołała sprawozdawcę, który ma jej w tej sprawie przedstawić raport.

Nowa zbrodnia polityczna w Chinach zaos. rzyła stosunki chińsko-japońskie

PEKIN (PAT) — Wczoraj w hotelu, znajdującym się na terenie stacji kolejowej francuskiej w Tien - Tsinie, został zastrzelony Lei Jun, bliski przyjaciel i współpracownik burmistrza Tien - Tsinu, który za swoje filojapońskie stanowisko był

ostatnio przedmiotem ataków ze strony patriotów chińskich. Zabójca znikł bez śladu.

Morderstwo dokonane zostało niewątpliwie na podłożu politycznym i, jak mówią, wywołuje nowe zaostrenie stosunków chińsko-japońskich.

Udaremniony zamach bombowy w Łodzi w ewelże w lokalach Stronnictwa Narodowego

W związku z przytrzymaniem w dn. 21 b. m. na ulicy Sienkiewicza w Łodzi podejrzanego osobnika z paczką, zawierającą materiał wybuchowy, zarządzono energiczne śledztwo, w wyniku którego zatrzymano szereg osób podejrzanych.

Dokonano również rewizji w part lokalach Stronnictwa Narodowego. Część zatrzymanych po przesłuchaniu ich przez władze śledcze zwolniono. Śledztwo prowadzone jest pod kierownictwem władz prokuratorskich.

Szajka złodziejska inspektora policji

MOR. OSIKAWA (PAT) — W Trzyczcu na Śląsku za Olzą przemyśli się w ostatnich czasach kradzieże, zwłaszcza sklepowe.

Inspektora policyjnego, Malcheita, który dopuszczał się kradzieży.

Przez dłuższy czas nie można było wpaść na ślad sprawców. Dzięki przypadkowi, aresztowano syna miejscowego in-

spektora policyjnego, Malcheita, który dopuszczał się kradzieży. Śledztwo wykazało, że inicjatorem kradzieży był sam inspektor policyjny Malcher, który do tego używał syna, panny sklepowej i nieletniego pomocnika handlowego. Wszystkich aresztowano.

Granica mongolska w ogniu

MOSKWA, (PAT). Agencja Tass donosi z Ulan-Bator o nowym ataku wojsk japońskomandżurskich na terytorium mongolskie.

W piacu boju jednego zabitego i jeden lekki karabin maszynowy.

22 bm. oddział japońskomandżurski na trzech samochodach, mając poza tem 5 samochodów w rezerwie, przybył do mongolskiego posterunku granicznego Dzingischan, znajdującego się w pobliżu jeziora Kara-Nor na 25 klm. od granicy, przyczem otworzył ogień z karabinów maszynowych.

W drodze powrotnej oddział japońsko-mandżurski uprowadził dwóch żołnierzy mongolskich.

Naskutek energicznego oporu mongolskiej straży pogranicznej oddział japońsko-mandżurski wycofał się w kierunku granicy, pozostawiając na

200 ofiar mrozów i pożarów

Tysiące osób uciekło z Nowego Jorku na prowincję

NOWY JORK (PAT) — W całym kraju panują wielkie mrozy. W Nowym Jorku zanotowano najniższą temperaturę — 20 st. C. W Minnesota zanotowano najniższą temperaturę — 49 st. C. Naskutek mrozów zginęło około 50 ludzi, co łącz-

nie z pożarami, wywołanymi ostrą zimą, podnosi liczbę ofiar do 200.

Palacze centralnego ogrzewania w Nowym Jorku zastrajkowali. Tysiące ludzi, pozabawionych opał, schroniło się na prowincję.

Obecny król angielski, ówczesny książę Walji, wraz ze swym ojcem, królem Jerzym V i dziadkiem Edwardem VII. Zdjęcie to dokonano w 1909 roku.

Zaciekle walki na froncie erytrejskim

Abisyńczycy donoszą, że padło kilka tysięcy Włochów

RZYM (PAT) — Marszałek Badoglio telegrafuje:

Na froncie erytrejskim toczą się od wczoraj zaciekle walki, w których specjalnie zaangażowana jest dywizja czarnych koszuł. W rejonie Geralta do naszych władz politycznych zgłosiło się kilku niższych przywódców abisyńskich ze 114 ludźmi, zgłaszając uległość i składając broń.

stycznia, toczy się dalej. Ze źródeł abisyńskich oświadcza-

Na froncie somalijskim gen. Graziani wydał w Neghelli pierwsze zarządzenia w sprawie organizacji politycznej i wojskowej zdobytych obszarów.

Według oficjalnego komunikatu abisyńskiego, po stronie włoskiej padło już kilka tysięcy żołnierzy. Straty abisyńskie nie są dokładnie znane.

Wielka bitwa, rozpoczęta na froncie północnym w dn. 21

Nowa partja

Jak się dowiadujemy, zarejestrowane zostało w Warszawie nowe stronnictwo polityczne pod nazwą „Polska Partja Radykalna”.

Twórcami nowej partji są b. ambasador Tytus Filipowicz oraz b. minister Opieki Społecznej i b. poseł Narodowej Partji Robotniczej Jankowski.

Oredzie króla Edwarda VIII

LONDYN (PAT) — W Izbie Gmin odczytano wczoraj adresy obu królów kondolencje, nadesłane z zagranicy, a składające hołd pamięci zmarłego króla. Następnie speaker odczytał oredzie króla Edwarda VIII, które głosi:

„Jestem przekonany, że Izba Gmin szczerze opłakuje zgon mego ukochanego ojca, który poświęcił życie służbie swemu narodowi i popieraniu konstytucyjnego systemu rzą-

„Jestem przekonany, że Izba Gmin szczerze opłakuje zgon mego ukochanego ojca, który poświęcił życie służbie swemu narodowi i popieraniu konstytucyjnego systemu rzą-

„Jestem przekonany, że Izba Gmin szczerze opłakuje zgon mego ukochanego ojca, który poświęcił życie służbie swemu narodowi i popieraniu konstytucyjnego systemu rzą-

Tłumy składają hołd królowi

LONDYN (PAT) — W opactwie westminsterskim przede filowało przed śmiertelnymi szczątkami króla Jerzego 5-go około 8000 osób. Niektórzy o-

czekiwali przez całą noc, aż do godz. 8 rano na otwarcie kościoła. Hołd zmarłemu królowi składa ludność bez różnicy stanów. Wszyscy noszą żałobę.

Zmiany w podatku specjalnym od pracowników przedsiębiorstw państwowych

Pomiędzy Ministerstwem Skarbu a Ministerstwem Spr. Wojskowych doszło do porozumienia w sprawie stosowania podatku specjalnego do uposażeń pracowników zakładów państwowych, pracujących na obronę państwa.

Jak się dowiadujemy, w myśl tego porozumienia pracownicy zarabiający do 250 zł. miesięcznie, zostali zwolnieni całkowicie od podatku specjalnego. Pracownicy, zarabiający do 350 zł. miesięcznie, płacić będą 50 proc. tego podatku.

Czytajcie N. Sportowca

Cena 10 groszy

Natomiast pracownicy zarabiający powyżej 350 zł. miesięcznie, płacą nadal pełny po datek specjalny.

DLA TWOJEGO DOBRA

Pan Cytryn miał fatalny wpadek.

Siedział z żoną w kawiarni. Nagle podszedł do niego Pipman, którego poznał latem w Ciechocinku.

— Panie Cytryn! — zawołał weselo. — Jak się pan ma?

— Dziękuję, nieźle! — mruknął niechętnie Cytryn.

— A jak zdroweczko żony? Bardzo miła osoba, bardzo sympatyczna. I jaka figura! Co za różki!

Pani Cytrynowa zarumieniła się z zadowolenia. Pierwszy raz w życiu usłyszała pod swoim adresem tyle komplementów naraz. I to od człowieka, którego widzi po raz pierwszy.

— A jaka towarzyska i przyjemna w rozmowie! — zachwycał się Pipman.

— Skąd on wie, że ja jestem przyjemna w rozmowie? — zdziwiła się pani Cytryn. — Przecież on ze mną nie zamienił ani słowa.

Pan Cytryn siedział, jak na rozżarzonych węglach i o mało co nie spadł z krzesła, kiedy ten kretyr Pipman zwrócił się do jego żony.

— A czy pani zna żonę pana Cytryna? Prawda, że ja mam rację? To jest nadzwyczajna kobieta.

Pani Cytryn zzieleniała. Za częła się domyślać, o co chodzi.

— Owszem, znam — powiedziała obojętnie. — A pan gdzie ją poznał?

I ten idjota Pipman wyspiewał wszystko.

— Tego lata w Ciechocinku. Mieszkałem z panem Cytrynem i jego żoną w jednym pensjonacie.

Pan Cytryn zamarł z przerażenia, a jego małżonka zgrzytnęła nieznamco zębami. Zrozumiała wszystko. Mąż sam był w Ciechocinku i tam jakąś kobietę przedstawiał, jako swoją żonę.

A ten bydlak Pipman opowiadał dalej.

— I wie pan, co mnie najbardziej gniewa? Złe języki. Na mieście opowiadają, że pańska żona jest mała, głupia i stara cholera. I ja się z każdym muszę kłócić! Bo to jest świństwo! Jak można opowiadać takie rzeczy o tej cudownej kobiecie? No, muszę już iść! Pozdrów pan ją ode mnie.

Po wyjściu z kawiarni pani Cytryn, która czuła, że nie do niesie swej wściekłości do domu, wciągnęła męża do jakiejś zacisznej bramy i z całej siły strzeliła go w pysk.

— Za co mnie bijesz? — jęknął pan Cytryn.

— Łobuz!!! Bandyta!! Jeszcze się pytasz?! Tyś był w Ciechocinku z kochanką?! I tyś ją przedstawiał, jako swoją żonę?! Masz!

Rozległ się trzask drugiego policzka.

— Róziuchna! — zakał pan Cytryn. — Ja to zrobiłem dla twojego dobra.

— Cooo?

— Żebym taki zdrów był, że mi chodziło tylko o ciebie! Chciałem ci przez to poprawić opinię!

— Jaką opinię?!

— Przecież sama słyszałaś, jak o tobie mówią na mieście! „Żona Cytryna to jest mała, głupia, stara cholera!” A jak teraz mówią? „Żona Cytryna? Cudowna kobieta! Miła, ładna, przyjemna w rozmowie”.

Sejm uczcił pamięć króla Jerzego V

zatwierdził umowy handlowe i wybrał kilka komisji

Wczoraj odbyło się plenarne posiedzenie Sejmu.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego, zabrał głos marszałek Sejmu Car i wygłosił następujące przemówienie:

„Dnia 21 stycznia b. r. zmarł Jego Królewska Mość król Anglii Jerzy V. (Posłowie i publiczność na galerji wstaje z miejsc). Dając wyraz serdecznego współczucia, jakie wraz z całym narodem polskim odczu-

wam dla potężnego a pogrążonego w głębokiej żałobie narodu angielskiego, w imieniu Sejmu i własnem złożyłem w ambasadzie angielskiej w Warszawie kondolencje.

Obecnie stwierdzam, że Wysoka Izba przez powstanie uczciła pamięć zmarłego monarchy.”

Z kolei przystąpiono do porządku dziennego. Bez rozprawy Izba ratyfikowała proto-

kół dodatkowy do umowy handlowej z Czechosłowacją, z Kanadą oraz kilka innych umów międzynarodowych.

Następnie odesłano do komisji trzy projekty rządowe ustaw samorządowych, a mianowicie: o służbie w samorządzie terytorjalnym, odpowiedzialności służbowej członków organów zarządzających i funkcjonarjuszy w samorządzie terytorjalnym oraz o po-

sażeniach w samorządzie terytorjalnym.

Marszałek zaproponował Izbie skład komisji samorządowo-administracyjnej. Wobec tego, że zgłoszono jeszcze dodatkowe kandydatury, przystąpiono do głosowania. Po obliczeniu głosów okazało się, że większością głosów wybrany został skład, zaproponowany przez Marszałka.

Ponadto wybrano specjalną komisję, mającą rozpatrzyć rządowy projekt ustawy o użyciu broni przez cywilnych wartowników, zatrudnionych w poszczególnych działach administracji wojskowej i przedsiębiorstwach wojskowych. Wreszcie wybrano komisję zdrowia publicznego i opieki społecznej, albowiem przewodniczący tej komisji jest w myśl statutu fundacji im. J. Potockiego, członkiem jej zarządu. Składy obu komisji wybrano w myśl wniosku marszałka Car.

Na prezesa Sądu Marszałkowskiego Sejm jednomyślnie wybrał pos. Świdzińskiego, zaś na rzecznika pos. Sowińskiego.

Na tem porządek dzienny został wyczerpany. Po odczytaniu poniższych wniosków i interpelacji marszałek zamknął posiedzenie bez wyznaczenia następnego terminu.

Do łaski marszałkowskiej przyjęte zostały m. in. następujące wnioski:

a) pos. Szczepańskiego o nowelizację ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu;

b) pos. Michałowskiego do P. Prejera w sprawie uruchomienia fabryki Polski Przemysł Gumowy (PPG) w Grudziądzu;

c) pos. Olewińskiego do p. Ministra Rolnictwa w sprawie pomocy Polesiu głodującemu z braku mrozów. W interpelacji tej chodzi o to, że na Polesiu z powodu braku mrozów włościanie nie mają dostępu do stogów siana, położonych na zalanych wodą bagnach, wskutek tego bydło nie ma paszy i przymiera głodem.

Największa fabryka dynamitu

Jedna chwila nieuwagi może ją wysadzić w powietrze

Trzy kilometry za Filadelfią w pełnym polu nagle wyrasta na szosie duża, czerwona tablica ostrzegawcza. Po szosie suną w bardzo wolnym tempie samochody ciężarowe. Są to samochody największej w Ameryce fabryki materiałów wybuchowych. Przez woźą one do miasta produkty fabryki.

Szoferzy tych aut, to chyba najodważniejsi ludzie Ameryki. Najmniejszy wstrząs na szosie, a przewożona nitrogliceryna wybuchnie i samochód rozleci się w kawałki. Żadne towarzystwo ubezpieczeniowe nie chce ich ubezpieczyć na życie, każdy automobilista, który dostrzeżę tego rodzaju czerwony samochód, omija go wielkim łukiem, nie chcąc na razić się na niebezpieczeństwo.

I robotnicy, pracujący w fabryce, są narażeni na niemniej szę niebezpieczeństwo. Najmniejszy wstrząs, jedno gwałtowne poruszenie, a produkowany materiał wybuchowy może eksplodować. To też w fabryce zastosowane są wszelkie możliwe środki ostrożności. Każdy robotnik, przychodzący do pracy musi oddać wszystkie metalowe przedmioty, jakie posiada przy sobie. Poza tem każdy z nich nakłada miękkie, gumowe pantofle, a przy przechodzeniu z pokoju do pokoju musi za sobą delikatnie i ostrożnie zamykać drzwi. Najmniejsza bowiem nieuwaga, a fabryka może wylecieć w powietrze.

Tego rodzaju wypadki są dość częste. Przypomnimy tylko, że przy wybuchu fabryki materiałów wybuchowych w Salvadorze, 150 robotników zmarło. A na miejscu, w którym stały budynki, powstał krater, na kilometr szeroki i na kilkaset metrów głęboki. Takie wypadki zdarzyły się i w Japonji i w Brazylii, gdzie setki robotników wyleciało w powietrze wraz z fabrykami.

W fabryce w Filadelfji dobrze o tem pamiętają i dbają, by tu nie zdarzyły się tego rodzaju wypadki. Robotnikom nie wolno nawet ze sobą głośno rozmawiać. Polecenia wydaje się szepem i nawet maszyny są tu podporządkowane hasłu: „ciszy”. Warkot ich jest jakos dziwnie przytłumiony i śmiertelność ciecierzki lewa się z nich do olbrzymich kotłów ze zjadliwym i groźnym sykiem.

Do kotłów bezszelestnie podjeżdżają wagonetki na gumowych kołach i przewożą spre-

parowaną nitroglicerynę do podziemnych magazynów, oddalonych o kilka kilometrów od fabryki. Każdy pracownik nosi na sobie odpowiedzialność za życie tysięcy ludzi i każdy stara się sprostać ciężemu na nim obowiązkowi. Przytem należy zaznaczyć, że każda, najdrobniejsza nawet nieuwaga, jest przez kierowników fabryki surowo karana i grozi więzieniem.

Wszystko tu musi być dokonywane z niezwykłą skrupulatnością. Przed jednym z kotłów stoi inżynier z oczyma, wlepionemi w strzałkę manometru. Gdy tylko strzałka przez chwilową nieuwagę przesunie się lekko od normalnego wskaźnika, natychmiast robotnik musi umieścić kocioł z cieczą w basenie, napełnionym wodą. A każdy z tych kotłów zawiera mętną, wrzącą

ciecz. Ilość tej cieczy wystarczy do wysadzenia w powietrze kilku milionów centarów skał. Zapas zaś nitrogliceryny jest w fabryce tak olbrzymi, że można byłoby wysadzić nim Mont Blanc. Wstrząs tego wybuchu byłby tak olbrzymi, że w Europie środkowej domy zapadałyby się pod ziemię i drzewa byłyby wyrywane wraz z korzeniami, a mniejsze góry rozpadłyby się całkowicie. Wstrząs odczuto by nawet na oceanie Atlantycznym i wiele statków natem poważnie ucierpiałyby.

Lecz na szczęście nikt nie myśli o wysadzeniu w powietrze góry Mont Blanc i narazie nie zagraża nam tego rodzaju katastrofa, któraby była dla nas groźniejsza w skutkach, niż największe trzęsienie ziemi.

Okradł banki rumuńskie na miliony na podstawie podrobionych formularzy dewizowych

Na austriacko-szwajcarskiej granicy aresztowano dyrektora bukareszteńskiego przedsiębiorstwa eksportowego, Kadzera Jeremja Grossa. Aresztowanie nastąpiło wskutek specjalnej prośby rządu rumuńskiego, ponieważ Gross jest oskarżony o przestępczą działalność na szkodę państwa.

Wiedeńska policja wszczęła natychmiast dochodzenie i skonstatowała, że Gross przybył do Wiednia własnym samochodem, zamieszkał w jednym z największych hoteli wiedeńskich i wydawał olbrzymie sumy na hulanki. Po kilku dniach odesłał samochód do Rumunji i oświadczył w hotelu, że jedzie do Paryża i, że wkrótce wróci do hotelu.

W tym czasie władze rumuńskie sprawdziły dokumenty i notatki Grossa, z których wynikało, że przestępstwa jego przyniosły milionowe straty Rumunji. Okazało się, że Gross podrobił formularze narodowego banku, służące do dewizowych operacyj pieniężnych. Ogólna suma, na jaką skarbu państwa poniósł straty, wynosi około 92 milionów lei (około 1.700.000 złotych).

Sędzia śledczy polecił doko-

nać rewizję w mieszkaniach innych członków zarządu przedsiębiorstwa i osadzić ich w więzieniu.

Dzięki współdziałaniu policji austriackiej, która natychmiast wszczęła pościg za aferzystą, ujęto go na granicy i przesłano do dyspozycji władz rumuńskich

Kara za obrażenie sen. Sieroszewskiego

Tysiąc złotych grzywny albo 6 tygodni aresztu

Wczoraj Sąd Grodzki Oddz. XIII w Warszawie ogłosił wyrok w sprawie redaktora tygodnika „Prosto z Mostu” Stanisława Piaseckiego i studenta architektury Jana Polińskiego, oskarżonych o obrażenie prezesa Polskiej Akademji Literatury i senatora Wacława Sieroszewskiego.

W tygodniku tym ukazała się karykatura Wacława Sieroszewskiego, przebranego w mundur rosyjski. Pod karykaturą było objaśnienie: „Sen. Sieroszewski „trzyma mowę” o Berezie”...

Było to nawiązanie do mowy prezesa Sieroszewskiego w Senacie.

Karykaturą tą poczuł się dotknięty sen. Sieroszewski, który wiele lat spędził na Syberji, jako zesłaniec, a w życiu nosił jeden mundur: to mundur I Brygady Legjonów.

Obrońca twórcy karykatury, Poliński i oskarżonego Piaseckiego szła po linii, że karykatura nie może być obraźliwa.

Sąd stanął na stanowisku, że obraza niekoniecznie musi być zadana słowem, i skazał red. Piaseckiego na 1000 zł. grzywny i 100 zł. kosztów z zamianą na 6 tygodni aresztu. Autor karykatury, Poliński, skazany został na 50 zł. grzywny i 5 zł. kosztów, z zamianą na 5 dni aresztu.

P. Wraga przegrał z Operą

Transmisja radiowa nie oznacza dopłaty do gaży

Na początku tygodnia była wyznaczona w Sądzie Okręgowym sprawa artysty operowego Romana Wraga, oskarżonego przez dyrektorkę Opery, p. Korolewicz-Waydową, o zniesławienie.

Wczoraj w Sądzie Pracy rozstrzygnięty został spór cywilny między temi osobami.

Oto p. Wraga wystąpił do są-

du, domagając się 1000 zł. wynagrodzenia z tej racji, że opera, w której śpiewał, była transmitowana przez radio, za co dyrekcja otrzymała od Polskiego Radja specjalne wynagrodzenie.

Sąd Pracy powództwo p. Wraga oddalił, zasądając na rzecz p. Waydowej koszty procesu.

Polskie Linje Lotnicze

„LOT”

zapraszają do odbycia podróży powietrznej

taniej — wygodniej — szybciej

Widzisz, Róziuchna! Ja myślałem tylko o tobie! Ja chciałem, żeby o tobie dobrze mówili.

Napoleon Sądek

Dziecięce i młodzieńcze lata króla Edwarda VIII-go

upłynęły w otoczeniu świata twardego życia i niechęci do pychy

Edward VIII, niedawny książę Walji, jest najpopularniejszym człowiekiem na świecie. Wygłosił on chyba o wiele więcej przemówień, niż jakikolwiek minister, lub prezydent. Fotografował się częściej, niż najznakomitsze gwiazdy filmowe, we wszystkich możliwych pozach i strojach, porzawszy oł zwykłego kostiumu kąpielowego, a skończy-

wszy na uniformie gwardyjskiego oficera. A przytem ma na świecie człowieka, o którego wyglądzie krążyłyby tak różne zdania, jak o obecnym królu angielskim. Dotychczas ludzie spierają się jeszcze, czy jest on tęgim, czy szczupłym mężczyzną, czy podczas przemówienia denerwuje się, czy też przemawia w sposób zupełnie opanowany.

Pan O'Grady źle przepowiadał

Dnia 23 czerwca 1894 roku w White Lodge urodził się późniejszy król angielski. Wiesz o tem szybko dotarła do Londynu i wywołała entuzjazm w narodzie.

Mały chłopczyk nie był przeznaczony wcale na objęcie tronu. Był synem ówczesnego księcia Yorku, późniejszego króla Jerzego V, a wnukiem króla Edwarda VII. Królowa Wiktorja, a za nią cały lud, cieszyła się jednak z tych narodzin. Był to bowiem jej pierwszy wnuczek.

W kilka godzin po otrzymaniu tej wiadomości, królowa Wiktorja wsiadła do pociągu specjalnego i udała się do White Lodge. Gdy przybyła do pałacu, usłyszała płacz niemowlęcia.

— Ma przynajmniej zdrowe płuca — rzekła stara królowa.

Królowa - babka wzięła w ramiona niemowlę, pieściła jego policzki i pozwoliła się wraz z nim sfotografować.

Na cześć nowonarodzonego księcia parlament postanowił wysłać do królowej dziękczynny adres. Gdy ten adres wszedł pod obrady Izby Gmin jeden tylko z posłów wniósł przeciw temu sprzeciw. Był nim poseł partji pracy O'Grady. Przy gwałtownych okrzykach protestu całej Izby, rzekł on, co następuje:

— Wszystko przemawia za tem, że nowonarodzone niemowlę zasiądzie kiedyś na tronie angielskim. Nie mamy możności ocenić jego zdolności. Z wczesnej młodości ten chłopczyk będzie otoczony rojem pochlebeców, którzy będą się starali wmówić mu, że jest wyższy nad innych ludzi, i wzniosą mur między nim, a narodem, nad którym będzie kiedyś sprawował władzę. Będzie wiele podróżował, może wstąpi w związek morganatyczny (a więc pojmie za żonę kobietę, pozbawioną tytułu), a kraj będzie musiał żyć na to wszystko.

Ta ostatnia część przepowiedni nigdy się nie sprawdziła.

wakacje i udać się do pałacu Buckingham, by sprawdzić, czy wszystko jest utrzymane w porządku.

Królowa Mary wpłynęła na męża, by mógł się obejść, jako następca tronu, bez funduszy z kasy państwowej. Ona wprowadziła w zakładach przemysłowych, należących do króla, najnowsze metody pracy i podniosła ich rentowność. Korzystała też z każdej

okazji, by podkreślić, że rodzina królewska prowadzi taki tryb życia, jak większość średnio zamożnych mieszkańców Anglii.

Często opowiadała na oficjalnych przyjęciach, że jej rodzina żyje w stylu zamożnego dyrektora banku, lub generalnego dyrektora przedsiębiorstwa przemysłowego. Wszystkie rachunki przeglądała i za twierdziła królowa.

kiem przez nauczycieli i kolegów Malcy pytali go z ciekawością, czy wcale nie odczuwa tego, że jest najstarszym synem następcy tronu.

Chłopczyk odparł, że nie. Cieszy się nawet z tego, ponieważ nie potrzebuje nosić znoszonych ubrań po starszym bracie. W szkole chłopczyk nie odróżniał się wcale od swych kolegów i nie pysnił się tem, że pochodzi z królewskiego rodu.

Jak bardzo był przesiąknięty zasadami swych rodziców, wskazuje następujący przykład:

Latem Edward przyjechał na wakacje do rodziców. Królowa Mary chciała mu dać pieniądze, by kupił podarunki dla swych najbliższych kolegów. Chłopczyk odparł, że ojciec może zachować te pieniądze dla siebie. Żaden inny ojciec nie daje swemu synkowi pieniędzy na kupno podarunków dla kolegów i on nie chce wyróżnić się.

Ten rys jest bardzo charakterystyczny nawet dla obecnego króla. Nigdy nie stara się zwrócić na siebie uwagi i wysunąć się na pierwszy plan. Zawsze chce uchodzić za równego wśród równych i być traktowany, jak każdy inny obywatel angielski. Dzięki temu właśnie zdobył tę ogromną popularność, jaką się obecnie cieszy.

Nie do szkoły pustych pyszałków

Para królewska miała też i swe słabotki. Królowa zbierała stare minjatury chińskie, a król aparaty radjowe i posiadał w pałacu wielką kolekcję najnowszych i najdroższych aparatów.

Takich rodziców miał młodziutki książę. Gdy stał się

starszy, wysunęło się dla pary królewskiej zagadnienie, do jakiej szkoły mają go posłać. Nie chcieli go oddać do szkoły, gdzieby się stykał z dziećmi lordów i bogaczy, i gdzieby nabrał manjer, które nigdy nie były mile parze królewskiej.

Szkola życia w twardej szkole morskiej

Król zawsze twierdził, że angielscy książęta powinni być najbiedniejszymi dziećmi Anglii. Z tego powodu oddał małego Edwarda do szkoły morskiej, do której sam kiedyś uczęszczał.

Oficerowie marynarki prowadzą zawsze żywot bardzo skromny, gdyż rekrutują się przeważnie ze średniej warstwy społeczeństwa. Taki też miał

być przyszły władca Anglii i dlatego król posłał go do szkoły morskiej w Osborne.

Książę Edward liczył wówczas 8 lat. Przed udaniem się po raz pierwszy do szkoły, wezwał go do siebie dziadek. Król Edward VII bardzo lubił wnuczka i wyznaczył mu pensję tygodniową w wysokości jednego szylinga.

W szkole chłopczyk był przyjęty z wielkim szacun-

Człowiek „zakłada wyspy” na oceanach aby podróż z Europy do Ameryki trwała tylko dobę

Prasa angielska donosi o planach, nurlujących w łonie rzędu, by stworzyć na Oceanie Spokojnym pływające wyspy, któreby pozwoliły utrzymać regularną komunikację powietrzną między Europą, a Ameryką.

Te plany zostały opracowane przez niejakiego Greeda, który proponuje „założyć wyspy na morzu” wzdłuż linii telegraficznych kabli morskich, które już znajdują się na dnie morza. Dzięki temu, możnaby było założyć na tych wyspach aparaty wzmacniające, któreby pozwoliły uzyskać bardzo łatwo połączenie telefoniczne z Ameryką.

Koszty budowy jednej wyspy oblicza się na 300.000 — 500.000 funtów. Na większych wyspach byłyby urządzone lo-

tniska, na których mogłyby samoloty lądować. Na mniejszych zaś urządzoneby tylko potężne elektryczne sygnały świetlne, któreby umożliwiły lotnikom orjentowanie się w trasie. Dzięki tym wyspom, obecnie istniejące typy samolotów przelatowałyby trasę: Londyn — Nowy Jork — w ciągu 24 godzin.

Poza tem Greed uważa, że dla uzyskania stałej i regular-

nej komunikacji powietrznej pomiędzy różnymi dominjami olbrzymiego Imperjum Brytyjskiego, należy urządzić tego rodzaju wyspy na wszystkich morzach. To w znaczny sposób ułatwiłoby utrzymanie stałej komunikacji między Londynem — Australją, Indją i Egiptem. Według jego mniemania, urządzenie tej potężnej sieci wysp pływających pochłonęłoby od 15 do 20 milionów funtów.

Skromne życie królewskiego domu

Król Edward VIII był zawsze bardzo bogaty i sam łożył na swe wydatki. Posiada on własne kopalnie węgla, które mu przynoszą wielkie dochody.

Od dzieciństwa był on wychowywany w skromności i przyzwyczajony do pracy i do serdecznego traktowania ludu.

Jego ojciec był drugim z kolei synem Edwarda VII. Po śmierci brata został następcą

tronu. Lecz jako następca tronu zachowywał skromny tryb życia, do którego przywykł podczas długich podróży morskich. I jego żona, obecna królowa - wdowa Mary, okazała się bardzo dobrą gospodynią. Zawsze uważano ją za sprawiedliwą, choć surową panią domu, która baczyła na pracę służby. Opowiadają o niej, że atem mogła przerwać nagłe

Wczoraj pod brzemieniem trosk Dziś ludzie niezależni

Główna wygrana czwartej klasy 34-ej Loterii Państwowej padła — jak wiadomo — 21 bm. na nr. 44.794 w kolekturze Józefa Maschlera w Tarnowie przy placu Kazimierza 1 (plac ten będzie pewnie nosił przydomek „Szczęśliwego”). Wszyscy wybrańcy fortuny zrealizowali już wygraną, otrzymując z Generalnej Dyrekcji Loterii Państwowej po 200.000 zł. na ćwiartkę. Poniżej podajemy szczegóły, dotyczące właścicieli dwu pierwszych ćwiartek.

jacielem. P. Wróbel emerytowany chorąży 78-go pułku piechoty oświadczył, że cieszy się głównie z tego, iż córka jego, którą matka opuściła, będzie miała majątek. Zarówno on, jak i p. Gabik, właściciel kiosku tytoniowego zamierzają wybudować sobie domy w rodzinnym Tarnowie.

P. Frieburg, nauczycielka gimnazjalna nie umie narazie określić swych projektów na przyszłość, po- zatem, że kupuje sobie niezwłocznie aparat radjowy, gdyż z jego braku nie mogła wysłuchać transmisji ciągienia i dowiedziała się o swem szczęściu dopiero w kolekturze.

Wszyscy pozostawili tym czasem swe wygrane w Banku Gospodarstwa Krajowego, po drodze zaś wstąpili do kolektury, by zaopatrzyć się w losy do I-ej klasy 35-ej Loterii której ciągnięcie rozpocznie się 20 lutego r. b.

Trony króla Edwarda VIII z dębu, złota i kości słoniowej

Nowy król, Edward VIII, zasiadł na tronie Anglii, państwa liczącego ponad 400 milionów dusz. Historycy niechcący nie poprawiliby to zdanie, ponieważ król angielski nie posiada jednego tronu, a 7.

Najstojniejszy, najstarszy i znany pod nazwą dębowego krzesła, znajduje się w Westminsterkiem opactwie. Od czasów Edwarda I zasiada na nim każdy król angielski. Przed 600 laty sprowadził go Edward I ze Szkocji do Londynu, jako pamiątkę, że zdobył ten kraj.

W Izbie Lordów znajduje się wspaniały tron ze złotym baldachimem. Na tym tronie, mieniamy się od drogich kamieni, zasiada król podczas uroczystego otwarcia parlamentu.

W prywatnych apartamen-

tach króla znajduje się trzeci tron, na którym zasiada wówczas, gdy przychodzą doń mężowie stanu i zapraszają na otwarcie parlamentu.

Najwspanialszy i najdroższy cenniejszy tron znajduje się w pałacu St. James, na którym król zasiada tylko podczas załatwiania doniosłych spraw państwowych. Tron i baldachim z pałacu St. James są ozdobione wspaniałymi klejnotami, których wartość sięga astronomicznych cyfr.

Piąty tron znajduje się w pałacu Buckingham. Szósty i siódmy znajdują się w zamku Windsor. Ostatni został podarowany monarchom angielskim przez pewnego maharadzę indyjskiego. Jest on wykonany w całości z pięknie rzeźbionej kości słoniowej.

Wiadomości z całego świata

KŁOPOTY „ CZARNEGO ORŁA ” W AMERYCE

Specjalna komisja śledcza w Ellis Island stwierdziła, że płk. Julian, zwany „czarnym orłem”, wracając z Abisynji usiłował dostać się na terytorjum St. Zjednoczonych bez wizy i w związku z tem zarządzono je-

go wydalenie. Płk. Julian odwołał się od tego zarządzenia do Ministerstwa Pracy.

ULEWY SZALEJĄ W PORTUGALII

W całej Portugalji szaleją ulewę, zwłaszcza na północy kraju. Niżej położone dzielnice miast Porto i Coimbra stoją pod wodą.

MURZYN SKAZANY NA 75 LAT WIEZIENIA

Murzyn Heywood Patterson jeden z oskarżonych w słynnym procesie w Scottsboro został ostatecznie skazany na 75 lat więzienia. Trzy komplety sędziów przysięgłych skazały go poprzednio na śmierć. Inni oskarżeni staną przed sądem w późniejszym terminie.

INŻYNIER OTRUŁ ARTYSTKĘ
Aresztowano znanego w wyższych sferach towarzyskich Bukaresztu inż. Siulley pod zarzutem otrucia na tle zazdrości artystki Titacritesco, b. „królowej piękności” Rumunii. Artystka miała zamiar poślubić młodego dyplomata rumuńskiego.

ZABIŁ ŻONĘ I PIĘCIORO DZIECI
W stanie Illinois niedaleko Danville w przystępie szału zabił swą żonę i 5-cioro dzieci pewien farmer, który popełnił samobójstwo.

MASAKRA ŻOŁNIERZY
W Taborze (Czechosłowacja) samochód ciężarowy najeżdżał na grupę żołnierzy, z których 3-ch zostało zabitych a 5 odniosło rany. Szofer samochodu został aresztowany.

LOTNICZKA ZGINĘŁA W PŁOMIENIACH
Angielka Betty Malborn, odbywająca lot okrężny dookoła Europy, uległa katastrofie samolotowej. Lotniczka zginęła w płomieniach.

Andrzej Szary

Za grzechy matek

Wzruszająca tragedia w rodzinie książęcej

— Więc moje słowo ci nie wystarcza? — zapytała Mantarska.

— Nie — odparła oziębłe Ola.

— A czegoś wymagasz?

— Okazania mi mojej metryki.

To już koniec wszystkiego. Mantarska musiała się uznać za pokonaną. Poddawała się. Wybełkotała tylko:

— Ostatecznie jednak ja cię wychowałam...

— Przyznaję i wiem, że tem zaciągnęłam wobec pani wielki dług wdzięczności, który chciałybym spłacić jak najgodniej. Może pani być spokojna, że tego dokonam.

Mantarska położyła się spać, ale nie mogła zasnąć. Przemysłowała nad tem wszystkim i usiłując domyślić się, kto to mógł tak się wygadać, rzekła wreszcie sama do siebie:

— Nie inaczej, tylko Warski, musiał się wygadać. Musiał wszystko opowiedzieć hrabinie Lanckiej. Ha, trudno! Teraz wszakże tem bardziej nie należy zasypiać gruszek w popiele. Przeciwnie, trzeba będzie wyciągnąć z tego, ile się da. Ja w tem wszystkim wychodzę nawet na bardzo porządną kobietę. Zaopiekowałam się dzieckiem, wychowałam na uczciwą i pracowitą kobietę. Inna rzecz, że wolałabym wyskoczyć z tem nieco później. Ale trudno, stało się. Kiedyś rachunek byłby nieco większy, teraz będzie trochę mniejszy. Wszystko jedno... Niech tam będzie moja strata...

Nazajutrz wieczorem Jasiak stawiał się, zgodnie z umową, przed magazynem. Ola powiedziała mu wszystko. Janek udawał wielce wzruszonego, poczem rzekł:

— Wobec tego trzeba się będzie ostro zabrać do odszukania twych rodziców. Pozwolisz, że się tem zajmę.

— Błagam cię o to.

— A więc polegaj na mnie. Ja ci dostarczę twoich rodziców. Przekonasz się... — rzekł z mocą „piękny Jasiak”.

Poczem pożegnał się z nią, zarazem rzucając

na Stenię, która kroczyła o parę kroków przed nimi z Zezką, spojrzenie, pełne nienawiści i groźby...

Gdy Gustaw Tarlicki wyszedł od pani Franciszki Bączkowskiej, postanowił natychmiast zawiadomić rodziców o swych zamiarach wobec Steni. Ze strony rodziców Steni żadnych sprzeciwów być nie mogło, poprostu dlatego, że tej rodziny wogóle nie było, a jeżeli była, to nikt nie wiedział, gdzie jej szukać.

Serce mu się darło na strzepy na samą myśl o tem, jak Stenia się tem wszystkim martwi. Wolałby wcale od niej nie odchodzić, lecz pocałunkami ocierać lzy z jej oczu. Lzy jej tak głęboko go wzruszyły, że wydawała mu się teraz jeszcze o wiele droższa. Postanowił starać się z całych sił, aby wynagrodzić nieszczęsnemu dziewczęciu zło, wyrządzone jej przez okrutny los.

Lzy stawały mu w oczach na samo wspomnienie, jak jego ubóstwiana złamanym głosem zwracała mu słowo, czyniąc to z godnością księżniczki. Czyżby nie wiedziała, jak bardzo Gustaw ją kocha. Czyż była na świecie siła, która mogłaby ich rozłączyć? O, nie. Nie masz potęgi, silniejszej, niż miłość. Choćby nie wiem, co się stać miało, będą mężem i żoną, naprzekór wszystkim i wbrew wszystkiemu!

Rozplomieniony pożerając go namiętnością, Gustaw w pierwszej chwili nie widział żadnych groźnych przeszkód. W miarę otrzeźwiania wszakże, stawało mu się coraz jaśniejsze, że z rodzicami będzie jednak sprawa bardzo niełatwa. Może jeszcze ostatecznie rodzice po długich sporach i targach, sprzeciwach i przekonywaniach, zgodziliby się wkońcu na jego ślub z bezposażną panną. Ale co powiedzą nato, gdy się dowiedzą, że synową ich ma być osoba niewiadomego pochodzenia...

Gdy przyszedł do domu, służąca powiedziała mu, że są goście. Przyszli państwo Burnalscy i zostali na kolacji. Gustaw zrozumiał więc, że nie będzie mógł od razu poruszyć wobec rodziców sprawy,

wy, która tak bardzo mu leżała na sercu.

Gdy Burnalscy wychodzili, było już późno, to też Gustaw powiedział tylko rodzicom, że jutro będzie chciał mieć z nimi poważną rozmowę. Państwo Tarliccy spojrzeli po sobie i uśmiechnęli się znacząco, mówiąc, że będzie im bardzo miło odbyć tę rozmowę. Wnet mieli się przekonać, że domyślali się zgola fałszywie.

Nazajutrz rozmowa się odbyła. Gucio nie obwijał w bawelnę. Rzekł odrazu:

— Postanowiłem się ożenić!

Pan Tarlicki skinał głową, jakby pochwalając zamiary syna. Jego żona promieniała radością, dając mężowi do zrozumienia znaczącem spojrzeniem, że nie omyliła się w swych przewidywaniach.

Warto rzec parę słów o rodzicach Gucia. Ojciec jego miał lat 50, matka 45. Wyszła zamaż, mając lat niewiele ponad 16. On był pomocnikiem buchaltera w fabryce jedwabiu. Ona — skromną pracownicą w kwiaciarni. Pobrali się, jak bieda z niedzą. Ale żyli tak oszczędnie, że nawet odkładali po parę groszy i po kilku latach mieli już odłożony pierwszy tysiączek. W tym samym czasie Tarlicki odziedziczył spadek. Niewielki, ale zawsze było tego z parę tysięcy.

Byłby wszakże żył nadal spokojnie na skromnej posiadce, gdyby nie żona. Była bardzo sprytna, obrotna i pomysłowa. Namówiła go do założenia pracowni ozdób do kapeluszy. Pracowali dniami i nocami i przez lata żmudnej pracy dorabiali się coraz bardziej. Wreszcie stali się bogaci.

Jedynego syna kształcili starannie. Gdy wybrał sobie zawód prawnika, chętnie nato przyzwolili. Już roili marzenia o tem, jak piękną karierę zrobi na tem polu i... jak będzie mógł wybrać między grubo posażnymi pannami z najlepszego towarzystwa... Ucieszyli się, sądząc, że tak się już stało, rzekli więc:

— Słuchamy cię, sydku!.. Któż jest ta szczęśliwą wybranką?... Dalszy ciąg jutro.

OBŁĘD NA MIŁOŚĆ

Stanisław chwycił żonę za rękę i, targając nią z całej siły, zawołał:

— I ty myślisz, że ja się tak zgodzę odstąpić cię temu... niedołędze?!..

— A bo to masz prawo mną rozporządzać? Czy ja jestem rzeczą, ażeby można było mnie odstępować, lub nie? Jestem wolna i należę tylko sama do siebie!..

— Ciekaw jestem, kto ci przyzna słusność! Wolna może byłaś przed ślubem. Teraz jesteś moja przed Bogiem, przed prawem, przed ludźmi!

— Ale cóż ci z tego przyjdzie? Będę twoja na papierze, ale serca mego nie zdobędziesz. Powiem ci nawet więcej! Bardziej do ciebie należałam przed ślubem, bo czyniłam to z własnej, nieprzymuszonej woli! Przymusu żadnego nie zniosę nigdy!.. Wychodząc za ciebie, popełniłam błąd. Chcę go teraz naprawić. Nie będę nigdy szczęśliwa z tobą, ani ty ze mną. Najlepiej będzie dla nas obojga, o ile się rozejdziemy. Skoro już tak sprawy zaszły, powiem ci całą prawdę. Gdyś wyszedł, wtargnął tu Henryk. Tak jest, wtargnął, bo mu broniłam dostępu do naszego mieszkania z całej siły. Patrzą... oto ślady zadrapań!..

— Łotr... laj dak!.. — syknął Stanisław.

— Potem napadł na mnie. Żnów broniłam się, jak mogłam. Ale on był silniejszy. Dopiął swego wbrew mej woli. A po tem wszystkim... zamiast go zniewidzieć, jak to miałam szczerzy zamiar... obudziło się we mnie to, co drzemało tyle czasu... i zrozumiałam, że on... tylko on... to mój cały świat!.. A teraz mów i myśl o mnie, co tylko chcesz... Jestem... od paru godzin... jego kochanką... po raz pierwszy w życiu i... niczem innym być nie pragnę!.. Pójdę za nim choćby na krańce świata!.. Będę jego choćby sługą, niewolnicą, aby tylko chciał mnie kochać... Odrzucam precz całą moją ambicję i honor... aby tylko być jego!..

Stanisław zawył z rozpacz:

— Ach, jakże żałuję, że go nie zamordowałam! Już go miałem w rękach... już dusiłem mu gardło... już miażdżyłem mu piersi, aż żebra jego mi trzaśkały pod kolanami... już rzęził, wydając ostatnie tchnienie... już wil się pode mną w drgawkach przedśmiertnych... Jeden jeszcze mój uścisk, a byłbym zdławił tego gada, zdeptał tę żmiję, która za-

truła mi moje szczęście!.. Byłby wreszcie koniec mojej udręki!..

— Ale początek mojej — odrzekła dumnie Mila — początek i koniec zarazem!.. Gdyby skończyłaś z twej ręki, ja położyłabym się obok niego i zadała sobie śmierć sztyletem zatratym, który chowam w ukryciu na wszelki wypadek. Jeżeli nie życie, to śmierć połączyłaby nas na wieki!..

— Ja się z tem nigdy nie pogodzę! — zawołał ponownie Stanisław.

— Pozwolisz, że o tem pomówimy jutro — przerwała mu Mila. — Jest późno i ja już padam ze zmęczenia. Położę się. Henryk zasnął... Tem lepiej... Połóż się i ty... Jutro z rana z trzeźwiejszym umysłem będziemy mogli jeszcze wszystko omówić...

W tę noc wstrząsających wydarzeń w małym domku na kolonji, ważyły się losy życia i śmierci również w wielkim pałacu hrabiostwa Godeckich w Al. Róż.

Wtulona w kąt swego panińskiego łóżeczka szlochała tam młodzianka hrabianeczka Jana, roniąc gorzkie lzy i rozpamiętując swoją ostatnią rozmowę z nauczycielem, dla którego żywiej uderzyło jej dziewczęce serduszko.

Trapila ją oschła beznadziejność słów Stanisława. Widziała, że siew jej promiennego, wiosniatego uczucia padł na jałową glebę. Zresztą, może i żyznę, lecz nie dla jej ziarna...

Zraszała obficie łzami puchową poduszeczkę. Łkała cicho, a żałośnie...

Niebezpieczne są te pierwsze odruchy dziewczęcego uczucia. Młode to i niedoświadczone... My-

śli, że jeżeli nie ten, to już żaden... I że życie bez niego już nic niewarte... że należy z niem skończyć...

Takie mroczne myśli krążyły również w głowie Jany.

Obrzydzenie do życia spotęgowało się tak gwałtownie, że w jasnej główce Jany powstała chęć ucieczki od tego życia. Kielkowała, nurtowała, aż w ciągu tej tragicznej nocy już dojrzeć zdołała.

I oto w mroku nocnym nagle zamigotało światelko...

Wiedziona nagle postanowieniem, Jana nagle wyskoczyła z łóżeczka panińskiego, włożyła na bosc nogi ranne pantofelki i w samej piżamie podreptała do stolika.

Wyjęła z szufladki różowy papier listowy i po chwili namysłu nakreśliła na nim:

„Stachu!

Zabroniłeś mi pisać do siebie. Czynię to też po raz ostatni... i bury od Ciebie zato nie usłyszę...

Raz tylko powtórzę Ci, jak się wszystko stało...

Nie wiem, dlaczego nagle tak mnie „wzięło” do Ciebie... Tak dalece, że stałeś mi się kimś niezmiernym, świętym... Promieniowała z Ciebie na mnie jakaś błogość niewysłowiona... Nie umiem Ci tego wszystkiego tak wypowiedzieć, jakbym pragnęła... Nie mogę w tej chwili, zwłaszcza... Budziłeś we mnie uczucie rozkoszne i bolesne zarazem. Czy to była miłość? Nie wiem, bo jeszcze jej nigdy nie przeżywałam, ale chyba tak...

I tak gorąco pragnę mieć Cię wciąż przy sobie, ale nie takiego zimnego, odpychającego, jakim byłeś na ostatniej lekcji. Gotowa byłam pomyśleć, że moje uczucie Cię obraża, że budzi w Tobie wstręt.

Tak chyba musi być... Otóż ja tej świadomości nie przeżyję... Jeżeli mam żyć bez Ciebie i zmuszona do takiej obcości, jakiej sobie życzysz, to wolę wcale nie żyć. Gdy ten list dojdzie do Twych rąk, już mnie na świecie nie będzie.

Przyjm ostatnie słowa pożegnania i pocałunek... w myśli...

Twoja na wieki — Jana.

Dalszy ciąg pojutrze

Czytajcie

Wesołe Wiadomości

Cena 10 groszy

Tłumaczenie snów naszym Czytelnikom

Sabina I. Niech się Pani postara na wiazać bliższą znajomość z innym mężczyzną, który będzie się Pani po dobał. Wówczas sprawa się wyjaśni. Będzie Pani miała wybór między dwoma, a pan T. zmuszony będzie zająć wyraźne stanowisko. Otrzyma Pani pracę. Wyjdzie Pani zamaż, nie wcześniej, niż za rok.

Halą G. Pierścień o czerwonym kamieniu przyniesie Pani szczęście. Będzie zawód miłosny. Niedaleka podróż czeka Panią. Zmartwienie z powodu plotek.

Jagiellońska 101. Niewielka strata czeka Pana. Smutek chwilowy będzie. W przyszłości duże powodzie nie materialnie. Długie życie i zdrowie.

„Żelazne 31“. Ma Pani szczęście do gry loteryjnej. Ponieważ wołała Pani na wszelki wypadek nie podać numeru, który się Pani przyśnił, przeto nie wiem, jak Pani doradzić. O chorobie sen nie mówi.

Zosia z Włoch. Zamiar spełni się. Smutek będzie w rodzinie. Spotka Pani dawnego znajomego. Niedaleka podróż czeka Panią. W przyszłości ci zamożność.

P. Marja z Sopot. Sen Pani potwierdza moje poprzednie wnioski. Należy Pani do szczupłego grona tych ludzi, którzy znajdują się na progu Poznania i Wtajemniczenia. Jeszcze trochę siły woli i wewnętrzno skupienia, a osiągnie Pani zdumiewające wyniki. Zdolność poznawania charakterów i panowania nad ludźmi posiada Pani już.

Luiza Mik. Nie będzie Pani w życiu szczęśliwa. Rozstanie się Pani z bliską osobą. List nadejdzie. Radość będzie w rodzinie.

Zakochana X 125 F. M. Ten, o którego Pani pyta, kocha Panią. Nie jest to miłość „szalona“, ani „plamienna“, ale taka nie zdarza się obecnie poza filmami prawie nigdy. Będzie jakieś dotkliwe przejście. Spotkanie z blondynem. Niech Pani oszczędza owego zazdrosnego pana, bo jednak jest on Pani najpewniejszym przyjacielem.

„Praczek (?)“. Będzie Pani w sądzie lub w komisariacie. Niedomaga nie czeka Panią. Dziwne zdarzenie. Miłe spotkanie z szatynem.

REFORMACKIE
PIGULEK Z MARKĄ ZAKONNIK
STOSUJĄ SIĘ:
JAKO REGULUJĄCE ŻOŁĄDEK,
PRZY CIĘDPIENIACH WATROBY,
NADMIERNEJ OTYŁOŚCI,
USMIERZAJĄCE HEMOROIDY
I PRZY SKŁONNOŚCIACH
DO OSTRZEŻENIA ŁAGODNYM
ŚRODKIEM PRZECZYSZCZAJĄCYM.
UŻYĆ 1-3 PIGULEK NA NOC.

Na małej wokandzie...

Nerwowo gość

(A.E.) Pan Izak Mandel ułcił się z narzeczoną do baru, gdzie bywał częstym gościem.

— Panie Kuba!
Kelner zjawił się natychmiast.

— Dzieńdobry pana Mandla. Co pan zamówi dzisiaj?

— Dwie kolacje. Ale coś dobrego, żeby nie potrzebowałem się wstydzic przed narzeczoną.

Po chwili na stole znalazła się rybka. Pan Mandel począł ją ze smakiem zajadać, a gdy skończył, splunął z obrzydzeniem i krzyknął:

— Panie Kuba!

— Słucham pana Mandla.

— Te rybki było czuć.

— Hm, co pan powie — westchnął kelner. — Dobrze, że ją pan tak prędko zjadł, bo się zupełnie zaśmierdziała.

— Mnie się to wcale nie podobają, panie Kuba! — oświadczył ponuro pan Mandel. — A co pan teraz przyniosłeś?

— Kurę.

— Daj no pan. Skosztuję.

Pan Mandel skosztował i poczerwieniał ze złości.

— Warjata pan będziesz ze mnie robił? Przecież ona jest stara, jak świat.

— Kto?

— Kura!

— Skąd pan wie?

— Poznałem po zębach.

— A bo kura ma zęby?

Tysiące litrów różowej benzyny przeniknęło z magazynów rządowych do samochodów prywatnych

Wczoraj w Sądzie Okręgowym w Warszawie rozpoczęła się sprawa o wielkie nadużycia, jakich dopuszczono się na terenie wojskowych magazynów materiałów pędnych.

Magazyny, których kierownikiem był Hieronim Duda, wchodziły w skład t. zwanego „parku“ 1 pułku lotniczego i mieściły się początkowo w Mokotowie, a później przeniesione zostały na Okęcie, gdzie graniczyły z jednej strony z terenem Warsztatów Szybowcowych, a z drugiej z terenami „Lotu“.

Sprzedał kilka tysięcy litrów benzyny

Wskutek niedostatecznej kontroli prac Dudy, dopuszczono się on przez szereg lat nad użyć, polegających na wywożeniu i sprzedawaniu na własny rachunek materiałów pędnych.

Duda wykorzystywał kilka okoliczności. Przedewszystkiem eskadry lotnicze nie odbierały całej przydzielonej im benzyny i tę nadwyżkę Duda przywłaszczał sobie. Ilość w

ten sposób zagrabionej benzyny była b. znaczna i wynosiła kilka tysięcy litrów.

Ale poza tem Duda miał lepsze sposoby. Prosto przy pomocy podwładnych sobie osób wywoził benzynę wojskową ze składów i sprzedawał za pośrednictwem paserów. Działanie to w ten sposób. Ponieważ z magazynu wojskowego trudno było wywozić materiały bez zwrócenia uwagi, Duda każał robotnikom i żołnierzom przefaczać beczki na teren sąsiednich Warsztatów Szybowcowych i stamtąd dopiero zabierał je samochodami prywatnymi. Zdarzało się jednak, że benzyna była wywożona także bezpośrednio z terenu wojskowego samochodami wojskowymi. Duda wykorzystywał moment, iż składy mieściły się w Mokotowie i Okęcie i w czasie przewozu z jednego magazynu do drugiego wysyłał niepostrzeżenie pewne transporty na miasto, do paserów.

Straty z tego powodu wyniosły, jak ustalilo dochodzenie, dziesiątki tysięcy złotych.

Pomocnikami Dudy byli: Jó-

zef Łuczkowski, magazynier, który nawet raz ostro pokłócił się z Dudą o 5.000 zł., „należne“ mu z podziału łupów, Bolesław Todorowski i Antoni Kocjan, kierownik Warsztatów Szybowcowych, któremu jednak nie udowodniono, by działał świadomie.

W toku śledztwa stwierdzono, że bezpośrednimi odbiorcami kradzionej przez Dudę benzyny pochodzenia wojskowego byli: Irena Bednarska, Mieczysław Iwanowski i Stefan Filipowicz.

Irena Bednarska posiadała dwa sklepy z benzyną: przy ul. Długiej 8-a i Chmielnej 6.

Trójkąt kochanków

Duda pozostawał w bardzo bliskich stosunkach z Bednarską, a nawet wynajął dla niej oddzielny pokój za miastem. Duda często odwiedzał tam swą przyjaciółkę. Nieraz zdarzało się, że przychodził jeszcze z jednym mężczyzną i pozostawali tam na noc.

Bednarskiej, która nie tylko sprzedawała kradzioną benzynę w swoich sklepach, ale po-

średniczyła przy odsprzedaży większych transportów hurtownikom, pomagał jej narzeczony, Henryk Dąbrowski, student Uniwersytetu Warszawskiego, również zasiadający na ławie oskarżonych pod zarzutem paserstwa.

Różowa benzyna

Iwanowski był właścicielem stacji benzynowej przy ul. Wilanowskiej. Szoferzy, zakupujący tam benzynę, dziwili się bardzo, że ma ona kolor różowy. Niewszycy bowiem wiedzieli, iż benzyna wojskowa dla celów lotniczych jest specjalnie barwiona na różowo, aby uchronić ją przed nadużyciami. W każdym razie głośnie było wśród szoferów, iż u Iwanowskiego można tanio nabyć doskonałą benzynę „lotniczą“. Doszło do tego, że prawie wszyscy właściciele składów z benzyną przy ul. Czerniakowskiej zbankrutowali, nie mogąc wytrzymać konkurencji z Iwanowskim.

Stałym odbiorcą benzyny od Dudy był również Stefan Filipowicz, szofer, pracujący u radcy jednego z poselstw zagranicznych w Warszawie.

Magazyn paserski

W garażu, gdzie stały samochody pracodawcy Filipowicza, przy ulicy Frascati, urządzony był prosto magazyn, do którego przyjeżdżali po benzynę inni szoferzy.

Zdarzało się, że Filipowicz zajeżdżał do hurtowników benzynę luksusowym samochodem, zaopatrzonym w chorągiewkę o barwach obcego państwa i, przedstawiając się za agenta zagranicznego przedsiębiorstwa, proponował state dostarczanie materiałów pędnych.

Oprócz tych głównych „odbiorców“ kradzionej benzyny Duda miał kilku innych.

Balamutne tłumaczenia

Wszyscy oskarżeni w liczbie 11 nie przyznają się do winy, składając balamutne i sprzeczne z sobą wyjaśnienia.

Do sprawy powołano około 100 świadków. Oskarżenie wnosi prok. Firstenberg. Oskarżonych bronią adw. S. Lent, Benkiel. W imieniu Prokuratorji Generalnej radca Rundstein zgłosił powództwo cywilne.

Rozprawa ze względu na ogrom materiału, potrwa kilka dni.

Wiem, że masz
lepszy
zobacz
ostrza
„POLONIA“

CZYŚCI I ZAPOBIEGA PRACZNIICY ZĘBÓW MYDEŁKO CHERYS

W CZTERY OCZY

Intymne rozmowy Iksa z Czytelnikami

„Zdradzałam go, ale mi wybaczył“

P. Ninka

pisze nam:

„Drogi Redaktorze! Piszę do Ciebie, bo wiem, że Ty jeden możesz mi doradzić. Jestem jeszcze bardzo młoda, a już po kochałam chłopca imieniem Janek. Spotykałam się z nim przez rok, przez ten rok strasznie go pokochałam.

On mnie również kochał do tego stopnia, że wszystko dla mnie robił. Zdradzałam go, on wiedział, ale zawsze mi wybaczał. Po pewnym czasie Janek zubożał, gdy widział, że go zdradzam, ale ja nie przestałam go kochać i znów zapanowała zgoda. W moim Janku działał bóstwo, bo rzeczywiście jest ładny, oczy ma niebieskie, a włosy jasne. Pomimo, że miałam przez niego dużo przykrości, kochałam go coraz bardziej. Po roku Janek zaczął mnie unikać. Pisałam do niego listy, ale on na żaden mi nie odpowiadał. Po pewnym czasie dowiedziałam się, że koleżdy Janka do tego namówili i że bywa teraz z moją koleżanką.

Nie mogę sobie znaleźć miejsca i chodzę zupełnie jak nieprzytomna. Janek mówi moim

przyjaciółkom, że się ze mną już nie przeprosi.

Nie wiem co mam teraz robić, bo dłużej bez niego nie wytrzymam.

Drogi Redaktorze! Doradź mi, co mam robić. Proszę Cię, drogi Redaktorze wydrukuj mój list! Może Janek go przeczyta i wróci do mnie, bo ja go strasznie Kocham“.

Biedna Panno Nineczko, serdecznie współczując niedoli Pani, drukujemy ten list, zgodnie z Pani prośbą. Miejmy nadzieję, że odniesie pożądaną skuteczną, czego życzymy Pani z całego serca. Poza tem dobrze by było postarać się o zetknięcie osobiste z p. Jankiem. Najlepiej takie rzeczy załatwiać osobiście, drogą następnej rozmowy bowiem najłatwiej wyjaśnić się wszelkie nieporozumienia. Działaj tu także wiele urok osobisty i wspomnienia. Proszę spróbować.

Czy jesteś członkiem LOPP

Czarujący konduktor z linii 25

P. Krysia donosi nam:

„Jadąc tramwajem linii 25, spostrzegłam, że konduktor zwraca na mnie uwagę, zawsze jest przy mnie i ma chęć wszcząć ze mną rozmowę, ale, niestety, nie jechałam sama... Później, gdy wysiadałam przy dworcu Głównym, stał przy wyjściu i przypatrywał mi się badawczo. A ja, jak nie lubiłam konduktorów, tak się w nim zakochałam, gdyż był bardzo miły i sympatyczny, i miał czarujące oczy.

Więc radź mi, kochany Panie Redaktorze, co ja mam robić, bo nie mogę żyć bez niego, tak od pierwszego wejścia pokochałam go swą

pierwszą miłością. Zapytuję Szanownego Pana, czy mogę jeszcze raz pożalić się przed Panem?“

Może to Pani czynić, ile razy Pani pragnie. Jestem zawsze do usług. Nie wiem jednak, czy Pani uda się znów kiedy ujrzeć tego konduktora. Chyba przypadkiem. Na przyszłość proszę sobie zawsze notować numer podobaającego się konduktora.

Trzech zabitych i kilkudziesięciu rannych podczas rozruchów w Damaszku

JEROZOLIMA (PAT) — W czasie wczorajszych rozruchów w Damaszku, zostali zabici 3 studenci, kilkudziesięciu demonstrantów i 40 policjantów odniosło rany. Studenci zmuszali kupców w dzielnicach żydowskiej i chrześcijańskiej do zamykania sklepów.

W Homs doszło do starcia, w którym padły 3 osoby zabite, a 20 odniosło rany.

W Damaszku i Aleppo areszt

owano ogółem 750 osób. W obu tych miastach ogłoszono stan obłężenia.

Wysoki komisarz francuski de Martel przybył do Damaszku i oświadczył na konferencji prasowej, że Syria będzie podzielona na 8 okręgów.

Ministrowie finansów i wznawiający rząd syryjskiego podali się do dymisji, a podobno i nacelnik państwa też zamierza ustąpić.

Kupon porady
prawnej

W szponach gangsterów

Drzwi otworzył jej niski pan, o szpakowatej bródce.

Gdy go ujrzała — odruchowy dreszcz przeszył jej serce. Jakaś niejasna myśl zaczęła torować sobie drogę w jej świadomości. Stała na progu i przytłumionym głosem zapytała:

— Czy pan jest mister Petersen?

— Tak, mistress — odpowiedział norweski kapitan płynną mową angielską i spojrzął na nią przenikliwym wzrokiem.

Zdziwiła się: Norweg, a tak płynnie mówi po angielsku?

Gdy weszła do pokoju, podał jej krzesło. Usiadła. Twarz jej zbladła, policzki zapadły się. W ciągu ostatnich dziesięciu dni przeżyła tak wiele, jak nigdy jeszcze w życiu.

— Otrzymałam pański list. Ma pan podobno jakieś wiadomości o moim mężu... — mówi niepewnym głosem i przygląda się małym, świdrującym oczom nieznanego.

„Gdzie to już raz widział taki wyraz oczu?” — starała się przypomnieć sobie. — „Gdzieś już te oczy spotkała”.

— Tak, pani Grabina, mam wiadomości o pani mężu. — Kapitan podszedł do drzwi i zamknął je szczerze.

Ten ruch przeraził ją: poco zamyka drzwi? Co ma zamiar z nią zrobić? Zauważył jej przestraszone oczy i odezwał się z uśmiechem na wargach:

— Niech się pani nie boi, pani Mary. Zamknęłam drzwi tylko poto, by uniknąć wizyty nieproszonych gości. Mam z panią omówić sprawę, która wymaga bezwzględnej tajemnicy...

— Kim pan jednak jest, mister? — zapytała drżącym głosem.

— Właśnie poto zamknęłam drzwi, by pani na to pytanie odpowiedzieć... — odparł tajemniczo.

Przyglądała mu się zdumiona. Nie rozumiała znaczenia jego słów.

— Kiedy pani wróciła z więzienia? — zapytał nagle.

— Dziś... — odpowiedziała półgłosem — ale... proszę pana, chcę wiedzieć w jakim celu mnie tu pan wezwał i jakie wiadomości posiada pan o moim mężu? A przecież... nie wiem... z kim mam właściwie do czynienia...

— Jeszcze się pani nie domyśliła, z kim ma do czynienia? — uśmiechnął się staruszek i w jego oczach zamigotały ironiczne ogniki.

— Tak... pański głos przypomina mi... jest bardzo podobny do głosu pewnego pana — jaka się pani Mary.

— Ma pani rację, nie mogę dać sobie rady z moim głosem — uśmiecha się. — Wciąż zdradza mnie mój głos... A teraz poznaje mnie pani?

— Czy to pan?... Czy to możliwe? — zawołała, szeroko otwierając oczy. Jakgdyby bała się wypowiedzieć imię, które jej przyszło na myśl.

— Tak, nie myli się pani, to jestem ja, we własnej osobie — odpowiedział cichym i tajemniczym głosem.

— Panie Fred? — wyrwał jej się okrzyk, pełen zdumienia i przestachu — a więc pan żyje?

— Tsss... cicho... Dla świata mister Fred umarł... Czy pani zrozumiała? — przyłożył palec do warg.

— A więc pan żyje! O, jeśli pan nie umarł, to na pewno odzyskam męża! — lzy zalśniły w jej oczach, a twarz jej rozjaśnił uśmiech — widzę przed sobą żywego trupa? Jeśli tak się stało, panie Fred, odzyskując zpowrotem nadzieję!

— Właśnie poto „umarłem”, by odnaleźć i zpowrotem sprowadzić pani męża — oświadczył mister Fred. — Stało się to zadaniem mego życia.

Taki już los detektywa: gdy tylko pociągnie go

jakaś sprawa, staje się ona dlań grą hazardową. Za wszelką cenę muszę ująć „miss Norę” i posadzić ją na fotelu elektrycznym. Jeśli uda mi się unieszkodliwić tego demona, wtedy mąż pani wróci do swego domu. Ale, pani Grabino, muszę z całą mocą podkreślić, że nikt na świecie nie powinien wiedzieć o tem, iż William Fred żyje, nawet pani własna siostra nie powinna o tem wiedzieć!

— Tak, mister Fred, tę tajemnicę ukryje głęboko w mej duszy. Jestem niezmiernie szczęśliwa, że pan mnie tu sprowadził i odkrył przede mną swą tajemnicę.

— A zatem, pani Grabino — do rzeczy. Przewodnikiem wezwałam panią, by zakomunikować, że dziś widziałem „miss Norę” z pani mężem w Chicago. Z początku nie miałem pewności, czy to są oni. Ale gdy zauważyłem, że jadą za mną — sądziłem, że nie widzę tego — przekonałem się ostatecznie, że to są właśnie oni: „miss Nora” i doktor Graba.

— Dziś spotkało mnie również to nieszczęście: widziałam mego zaginionego męża i straszną „miss Norę”... — przygnębionym głosem odpowiedziała pani Mary.

— Pani także? — badawczo spojrzął na nią mister Fred — w jakich okolicznościach?

Pani Mary opowiedziała detektywowi o spotkaniu na schodach domu, w którym William Fred mieszkał.

— Co tam mogli robić? Czy szli do mego mieszkania? — zapytał, a twarz jego pokryły zmarszczki.

— Nie wiem, zasnąłem pod chloroformem, zanim zdołałam tę rzecz zbadać.

— Ach, więc tak... To zmienia postać rzeczy — burknął pod nosem.

— A gdzie pan ich spotkał, panie Fred? — spytała, zaciekawiona.

Długą chwilę czekała na odpowiedź. Jej opowiadanie o spotkaniu na schodach, wywarło śnać na nim wielkie wrażenie. Chwilę pozostał zamyślony, zmarszczył jeszcze bardziej czoło, a w oczach jego zabłysnął dziwny ogień.

— A więc, ciekawi panią, gdzie ich spotkałem? — przemówił nareszcie — czy zna pani restaurację gangsterów w Chicago?

— Nie.

— To jest „mokra” restauracja. Właściciel jej płaci Al Caponemu dziesięć tysięcy dolarów miesięcznie, wzamian za pobłażliwość policji... Jak widzę, słowa moje nie dziwią już pani. Jeśli ktoś w Chicago opłaca Al Caponego, zyskuje tem samym nietykalność ze strony policji. Brzmi to trochę dziwnie, ale u nas, w Chicago, jest to na porządku dziennym. Król gangsterów jest faktycznym władcą naszego czteromiljonowego miasta, które zamienił w rzeźnię i spelunkę bandycką. Płacisz Al Caponemu — masz spokój... Otóż w tej restauracji zauważyłem dziś pana o rudej bródce i ciemnych okularach. Siedział w towarzystwie niezwykle pięknej kobiety. Aczkolwiek osobiście nie znam ani pani męża, ani „miss Nory”, zrodziła się we mnie myśl: to są właśnie oni. Obserwowałem ich. Zauważyłem, że ta dama ma mnie również na oku. Podeszła do mnie, pod pozorem zapalenia papierosa, wszczęła ze mną rozmowę, zadała mi szereg pytań, na które odpowiedziałem łamaną angielszczyzną, podając się za kapitana marynarki Petersena. Coraz bardziej upewniałem się w moim podejrzeniu, że to są właśnie oni...

— Postanowiłem wtedy — opowiadał dalej mister Fred — opuścić restaurację, wsiąść do auta i obserwować, czy pojadą wśląd za mną. Powinna pani wiedzieć, że przywódcy bandy gangsterów odgrywają sami często rolę detektywów. Gdy tyl-

ko poczują, że ktoś ich śledzi, zaczynają z kolei obserwować swego prześladowcę, by go „spławić” z tego świata...

— Panie Fred, pan naraża dla mnie swe życie? — przerwała mu pani Mary.

— Wiem o tem, dlatego właśnie „umarłem” dla tego świata — odrzekł mister Fred. — A tymczasem gangsterzy nie prześladowają jeszcze zmarłych. A zatem wskoczyłem do auta i podałem szoferowi pani adres, bo chciałam przy okazji dowiedzieć się, co słyhać u pani. Byłem pewien, że pani jest jeszcze w więzieniu, i nie liczyłem nato, że panią tak prędko wypuszczą. Zatem, siadam do auta i rozmyślam: Jeśli pojadą za mną, nie ulega wtedy wątpliwości, że mam do czynienia z „miss Norą” i doktorem Grabą. Proszę sobie wyobrazić, że jak tylko auto ruszyło, zauważyłem w lusterku przy kierownicy, jak ta kobieta i pan z rudą bródką opuszczają restaurację, siadają do auta i jadą wśląd za mną... Gdy zaś moje auto zatrzymało się przed pani domem, spostrzegłem, że ich auto prędko odjechało dalej, tak, jakgdyby ktoś za nimi pędził...

— Mój Boże! A zatem mój mąż był dzisiaj obok swego mieszkania? — obfite lzy spływały z oczu pani Grabiny. — Przejechał obok domu, w którym mieszka jego żona i dzieci? A serce jego pozostało nieczułe, nie wyskoczył z auta, nie uciekł od tej potwornej kobiety? Boże, co się stało, jak może człowiek tak bardzo się zmienić?

— Niech pani go nie oskarża... Winna jest miss Nora i jej potężna siła hipnotyczna... Doktor Graba znajduje się wciąż pod wpływem potężnej hipnozy. Ale proszę uspokoić się, uczynię wszystko, by zniszczyć tę zbrodniczą bandę. Coprawda, walka ze światem gangsterów jest bardzo trudna i nie raz można przyplacić ją życiem — ale walkę tę prowadzić należy! A teraz pragnę panią o jedno zapytać: czy jest pani gotowa dopomóc mi w tej walce?

Mister Fred utkwiał badawczy wzrok w oczach pani Mary.

— Nie rozumiem pana... — odparła zdziwiona takim postawieniem sprawy. — Oczywiście, że jestem gotowa panu pomóc! Nie spocznę do tej chwili, aż nie wyrwę mego męża ze szponów tej demonicznej kobiety!

— A więc, jeśli pani gotowa jest przyjść mi z pomocą, to powinna pani rozstać się ze swymi córeczkami i oddać je na pewien czas pod czyjąś opiekę... W walce przeciw miss Norze muszę mieć pomoc kobiety... Czy pani mnie rozumiała?

Przyglądała mu się tak, jakgdyby nie mogła zdać sobie sprawy ze znaczenia jego słów. A potem zapytała drżącym głosem:

— A więc mam razem z panem śledzić miss Norę?

— Tak... Ale pani Grabino, pani musi również „umarć”, albo „zniknąć w tajemniczy sposób”... W przeciwnym razie możemy przegrać całą sprawę...

Twarz pani Grabiny pokryła się głęboką troską. Była gotowa odpowiedzieć, że zgadza się na wszystko, ale w tej samej chwili rozległa się na korytarzu strzelanina. Kilka strzałów padło — jeden po drugim.

Pani Mary i mister Fred zerwali się instynktownie z miejsca.

— Zabito kogoś... — powiedziała i patrzyła nieruchomo na mister Freda, który namyślał się, czy ma otworzyć drzwi, by zajrzeć na korytarz, co się stało.

Wkońcu zdecydował się. Zbliżył się do drzwi i powoli je otworzył.

Dalszy ciąg jutro.

DANIEL BACHRACH

Śladami przestępców

Z pamiętników b. aspiranta
Warszawskiego Urzędu Śledczego

Walka z przestępcą

VII.

Upłynęło kilka minut, gdy nagle podszedł do mnie jakiś mężczyzna i uchyliwszy kapełuszka, zapytał po francusku.

— Pan oczekuje swego inspektora?

— Kim pan jest? — zapytałem wymijająco.

— Jestem agentem tutejszej policji kryminalnej, — mówiąc to pokazał mi markę policyjną. — Pański inspektor przy-

szedł mnie tu, bym pana oczekiwał i sprowadził do niego. Nie chciał sam przyjść z obawy, by go ktoś nie zauważył.

Wydało mi się to wprawdzie nieco podejrzanym, lecz pomyślałem sobie, że nikt obcy nie mógł wiedzieć o jego wczorajszym przebraniu, zresztą — miałem wszak liścik, pisany jego ręką.

Uspokojony udałem się wraz z moim przewodnikiem. Prowadził mnie tak przeszło dziesięć

minut po pustych zupełnie ulicach, zabawiając przez cały czas rozmową. Odruchowo ścisnąłem w kieszeni rękojeść rewolweru. Wreszcie przyszedłszy na miejsce.

Przewodnik mój zapukał trzy razy do drzwi wejściowych, które po chwili otworzyły się. W sieni było zupełnie ciemno. Zaledwie przystąpiłem próg, gdy nagle poczułem silne uderzenie w głowę i straciłem przytomność.

Jak długo byłem nieprzytomny nie wiem, kiedy ocknąłem się z omdlenia nie zdawałem sobie narazie sprawy, gdzie jestem i co się ze mną stało. Po upływie dopiero kilku minut uświadomiłem sobie, że zostałem wciągnięty w pułapkę i jestem uwięziony przez bandę.

W pokoju paliła się mała

lampka. Zauważyłem, że znajduję się w małym pokoiku bez okna, rodzaj alkowy, bardzo skromnie umeblowanym. Głowa mnie strasznie bolała i przez dłuższy czas niezdolny byłem zebrać myśli.

Oprzytomniawszy nieco, podniosłem się z kozetki i pocichu podszedłem do drzwi. Jak było do przewidzenia, drzwi były zamknięte na klucz. Położyłem się zpowrotem na kozetkę i zacząłem rozmyślać w jaki sposób wydobyć się z tego więzienia. Sytuacja moja była nie do pozazdroszczenia. Czyżby bandyci zamierzali mnie zamordować? Zważyłem w to jednak, gdyż, gdyby mieli ten zamiar, mogli to już dawno uczynić. Postanowiłem jednak w razie niebezpieczeństwa drogo sprzedać swe życie. Sięgnąłem do kieszeni, lecz rewolwe-

ru oczywiście nie znalazłem, ucieszyłem się natomiast znajdując papierosnicę z papierosami oraz zapalki. Zapaliłem papierosa i leżałem oddając się rozmyślaniom. Powoli ból głowy ustawał i nie wiem kiedy zasnąłem kamiennym snem.

Kiedy się obudziłem, był już dzień. Czyżby chcieli zamordować mnie głodem, pomyślałem sobie. Byłem strasznie głodny. Zacząłem pukać do drzwi, lecz nikt się nie odzywał. Wąchałem w drzwi coraz mocniej. Wreszcie usłyszałem kroki na korytarzu, drzwi się otworzyły i do pokoju wszedł mężczyzna lat około trzydziestu.

— Jak się spało? — zapytał z ironicznym uśmiechem.

Postanowiłem zachować spokój i odpowiedziałem:

Dalszy ciąg jutro.

Styczeń

25

Sobota
N. św. Pawła

KRONIKA KRAKOWA

Epilog wielkich nadużyć kolejowych w Krakowie

Na krakowskim bruku...

Wczoraj w nocy skradł nieznanemu sprawca łódź pychową z prawego brzegu Wisły, na szkodę Romualda Wrońskiego, rybaka, zam. przy ul. Zamojskiego 12, wartości 20 zł.

Policja krakowska aresztowała Florczyka Franciszka, piekacza, bez zajęcia i miejsca zamieszkania, za przywłaszczenie towaru bławatnego, wartości 600 zł. na szkodę Naftalego Glücksmana, zam. przy ul. Rakowickiej 19, w ten sposób, że będąc zajęty do pilnowania towaru, pod nieobecność Glücksmana towar sprzedał a pieniądze przywłaszczył sobie.

Aresztowanie sutenera

Ostatnio został osadzony w areszcie Leonard Oliszewski, lat 21 w Warszawie za uprawianie sutenerstwa i utrzymywanie w swoim lokalu domu schadzek, która prowadziła jego żona, Stefania, kontrolna.

Sprowadzeni przez dziewczęta uliczne mężczyźni do lokalu Oliszewskich, zazwyczaj byli okradani z pieniędzy i garderoby.

Zamordowanie kupca

Na polach koło wsi Janki gm. Falenty, patrol policyjny znalazł kupca Lejzora Rosenberga mieszkającego w Rawy Mazowieckiej, ciężko rannego nożem w plecy.

Rannego przewieziono do szpitala Dz. Jezus w Warszawie gdzie odzyskawszy na chwilę przytomność zeznał, że w nocy kiedy powracał z Warszawy z towarami — na wóz wskoczyło dwóch opryszków, którzy grożąc mu nożami zrabowali towar. Za uciekającymi opryszkami Rosenberg puścił się w pogoń. Jeden z uciekających zatrzymał się, rzucił się na kupca i zadał mu cios nożem w plecy, poczem obaj bandyci zbiegli.

Kupiec doznał przecięcia płuc i silnego krwotoku wewnętrznego i nie odzyskawszy przytomności — zmarł.

Pasażer krakowski „na gapę“ zabił się, wyskakując z pociągu.

Onegdaj wieczorem między stacjami kolejowymi Radziszowem a Leńczami na linii kolejowej Kraków—Kalwarja wyskoczył z pociągu idącego z Krakowa do Wadowic pasażer jadący na gapę w III. klasie, przestraszony widokiem kontrolora.

Wyskoczył jednak tak niefortunnie z szybko biegnącego pociągu, że poniósł śmierć na miejscu. Na razie nie ustalono przyczyn i tożsamości tragicznie zmarłego.

Napad rabunkowy na mieszkanie adwokata

Wczoraj w godzinach popołudniowych na mieszkanie adwokata Juliana Goldberga w Łodzi dokonano zuchwałego napadu rabunkowego.

Podczas nieobecności adw. G., do lokalu wtargnęli bandyci, którzy skrupowali służącą, 37-letnią Marię Matczak, poczem splądrowawszy lokal zbiegli.

Łupem rabusiów padły rzeczy, kosztowności i gotówka, ogółem na sumę kilkadziesiąt tysięcy zł.

Wczoraj w 3-im dniu procesu o nadużycia na szkodę koncernu IKC. zapadł wyrok. Sprawa budziła wielkie zainteresowanie zwłaszcza wśród afer pracowników kolejowych czekających z zacięciem na sentencję tego wyroku.

Na podstawie wyroku skazani zostali: osk. Feldman na 4 lata więzienia, zmniejszone z powodu amnestji na 2 lata i 8 mies. więzienia. Po zaliczeniu aresztu

śledczego pozostaje Feldmanowi do odcięcia kara 23 miesięcy więzienia.

Osk. Keller skazany został na 3 lata więzienia, kara na mocy amnestji zmniejszona została na rok i 6 miesięcy, pozostaje oskarżonemu do odsiedzenia 9 mies.

Osk. Lewandowski skazany został na 2 i pół roku więzienia. Kara na mocy amnestji zmniejszona została do 1 roku i 3 mies. więzienia.

Osk. Bauer skazany został na 3 lata więzienia, zmniejszone na mocy amnestji na 1 rok i 6 miesięcy. Do odsiedzenia pozostaje mu jeszcze 9 miesięcy więzienia.

Osk. Nosek skazany został na 3 lata więzienia, zmniejszone na mocy amnestji na 1 rok i 6 miesięcy. Do odsiedzenia pozostaje mu jeszcze 9 miesięcy więzienia.

Posłowie krak. bronią emerytów na plenum Sejmu

Niedawno pisaliśmy o akcji emerytów zdążającej do utrzymania ich praw. Akcja emerytów zdążyła przedewszystkiem w kierunku usunięcia krzywdzącego dekretu o zaliczalności lat służby zaborczej co spowodowało wydatne obniżenie i tak już niskich uposażeń emerytalnych.

Akcja emerytów, którzy urządzili szereg zebrań odbiła się

żywym echem tak w całej prasie jak i u czynników oficjalnych.

Jak się dowiadujemy mają posłowie na sejm R. P. z miasta Krakowa, zgłosić wniosek z żądaniem uchylenia art. 2 i 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 22 listopada 1935.

Jak nas informują oszczędności te jakie się chce przez wprowadzenie dekretu osiągnąć,

możnaby łatwo uzyskać zmniejszając dodatek funkcyjny o 50 proc. co nie byłoby z tak wielką szkodą jak obniżenie uposażeń emerytalnych.

Dążenia emerytów w walce o ich prawa spotykają się z ogólną sympatią szerokiego rzesz pracowników umysłowych, którzy są pomni tego że i oni kiedyś powiększą szeregi emerytów.

Krakowski kupiec przemycił towary Na sali sądowej zwarjował

Onegdaj przed sądem okręgowym w Łodzi stanął Abram Tennenbaum z Krakowa i tow. oskarżeni o przemyt i sprzedaż przemycanych towarów.

Głównym przemytnikiem był Tennenbaum, w roku 1931 skazany na 2 lata. Otrzymał urlop zdrowotny w czasie którego dalej uprawiał przemyt.

Na rozprawie Tennenbaum sprawiał wrażenie umysłowo chorego, wobec czego sąd sprawę odroczył dla zbadania stanu jego umysłowości.

Nadużycia w krak. Funduszu Ubezpie. Emerytalnych

Wczoraj przed sądem okręgowym w Krakowie rozpoczęła się sensacyjna rozprawa rozpisana na 4 dni o nadużycia w Krak. Funduszu Ubezpieczenia emerytalnego robotników.

Oskarżeni są: Jan Pacuła urz. pryw. zam. w Krakowie przy al. Słowackiego 50, Karol Szafranski urz. pryw. zamieszkały przy ul. Zółwskiego 6, Józef Zamerlak urz. pryw., Feliks Hess inżynier oraz Stanisław Kopeć asesor Sądu Rozjemczego Bractwa Górniczego z Kossówki p. Chrzanów. Odpowiadają oni za to, że w czasie od października 1933 do lipca 1934 sprzeniewie-

rzyli kwotę 9.860 zł. 13 gr. na szkodę Zakładu Ubezpieczenia Emerytalnego Robotników.

Oskarżeni Pacuła, Szafranski, Zamerlak i Hess będąc urzędnikami Z.U.E.R. pobrali dla swej korzyści zapomocą fałszywych kwitów 9.860 zł. 13 gr.

Pozatem osk. Szafranski pobierał na terenie Związku w czasie od września 1932 do lipca 1934 łapówki od biednych górników, którzy chcąc zapewnić sobie wypłatę renty z zebrań poborów opłacali się oskarżonemu. I tak Szafranski pobrał od Jana Gładysza 180 zł. Walentego Słaczki 135 zł. od

Antoniego Gładysza 100 zł. od Józefa Gembali 100 zł. od Jana Fudali 40 zł. od Józefa Oleksiaka 45 zł. od Józefa Warzechy 72 zł. Wkońcu Kopeć przyrzekł za 5 zł. załatwić sprawę Józefowi Baranowi.

Na wczorajszej rozprawie po odczytaniu aktu oskarżenia rozpoczęto przesłuchiwanie oskarżonych. Trybunałowi przewodniczył s. o. dr Kurzer, wotują s. o. dr Stępniewski i s. o. dr Bartynowski, oskarża prok. dr Szewczyk, bronią adw. dr Söhnel, dr Pleszowski, dr Kohane, dr Gumplich Powództwo cywilne wnosi adw. dr Ostrowski.

Straszne samobójstwo ucznia

Mieszkańcy Sosnowca poruszeni wiadomością o samobójstwie 15-letniego Jana Grajnera, ucznia III. klasy gimnazjum Staszica w Sosnowcu.

Desperat wszedł do suteryny

w której mieści się ustęp i powiesił się na pasku. Po pewnym czasie do suteryny wszedł dozorca, który zauważył wiszącego chłopca. Niezwłocznie odciał wisielca i zawezwał lekarza,

który stwierdził śmierć Grajnera. Rozeszła się pogłoska, że tragicznie zmarły ma macochę, z którą stosunki były nienajlepsze i co wkońcu pchnęło go do samobójstwa.

Ważne dla lokatorów

Nowa Ustawa o Ochronie Lokatorów

CENA EGZ. 80 GROSZY.

Do nabycia we wszystkich kioskach krak. oraz w Admin. Kraków, ul. Na Gródku 2 tel. 173-02, 50 stron druku!

50 stron druku

Zniżka do kin: „Adria“, „Atlantio“, „Swit“ lub „Bagatela“ dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich“ Ważna tylko w dniu 25 stycznia 1936 r.

ZAKŁAD SZKLARSKI KRAKÓW, ul. ŚW. KRZYŻA 3 TELEFON Nr. 129-03

Z Teatru im. J. Słowackiego „Kandida“.

KINA

Adria „Dziawcę z Budapesztu“
 Apollo „Barza nad światem“
 Atlantio „Najpiękniejszy dzień mego życia“ i „Ostatnia Sorensada“
 Bagatela „Prawda o miłości“ i rewja „Po naszymu“
 Promień „Księżniczka Czardasza“
 Stella „Co mój mąż robi w nocy“
 Sztuka „Hrabia Monte Cristo“
 Swit „C. k. walc cesarski“
 Uciecha „W walce z caratem“
 Wanda: „Melodie wielkiego miasta“
 Muzeum: „Melodie cygańskie“

Radjo

Kraków G. 12 Hujnal z wieży Mariackiej 12.03 Dziennik południowy 12.15 Koncert 15.15 Naaz handel morski 16 Lekcja francuskiego 16.15 Słuchawisko dla dzieci 17 Reportaż 17.50 Pogadanka 18 Koncert 19.45 Wiadom. sportowe 20 Koncert 20.45 Dziennik wieczorny 21 Audycja dla Polaków z zagranicy 22.40 Muzyka.

Nocny dyżur aptek

Apteka pod Ziutą Koroną Rynek g. 22, pod Gwiazdą Florjańska 15, pod Opatrznością Karmelicka 23, Warszawa Aleja 29-go Listopada 17, pod Aniołem Dietla 76, św. Teresy ul. Senatorska 5, Podgórze; pod Hygeą Kalwaryjska 27.

Aresztowanie zamachowca

Patrol policyjny w Łodzi zatrzymał na ul. Sienkiewicza podejrzanego osobnika, przy którym znaleziono paczkę, zawierającą materiały wybuchowe.

W trakcie ucieczki ścigany porzucił nadto rewolwer, przygotowany do strzału. Nazwisko zatrzymanego, ze względu na dobro toczącego się śledztwa, trzymane jest w tajemnicy.

Trup w domu schadzek

We wsi Wojutyce koło Sambora w domu Auny Partyka jest dom schadzek, do którego przyszedł wczoraj wieczorem 27-letni Wasyl Mielniczy. Po opuszczeniu domu na podwórzu został Mielniczy naprzód pobity, a potem postrzelony z karabinu tak, że w kilka minut później zmarł. Sprawców w osobach Iwany Bucy i Mchała Bobola, aresztowano.

Uduśiła męża.

We wsi Bogusławki, gm. Regłów, pow. rawskiego, przed kilkoma dniami zmarł nagle w nocy 97-letni Wojciech Nowak.

Zgon Nowaka wydał się mocno podejrzanym mieszkańcom wsi, wobec czego dali oni znać policji, która zarządziła sekcję zwłok zmarłego. Wyniki jej potwierdziły podejrzenia. Okazało się że Nowak został uduşony.

Na podstawie podejrzeń policja aresztowała żonę Nowaka, 42-letnią Mariannę oraz sąsiada Wojciecha Bonikowskiego.

Decyzją władz sądowych Nowakową i Bonikowskiego osadzono w więzieniu.

Pomysłowy bigamista zenił się 15 razy.

Rekord w zawieraniu małżeństw pobił niejaki Symcha Cukier, który stosunkowo niedawno przyjechał do Warszawy z Palestyny i zdążył w stolicy zawrzeć kolejno małżeństwa z 15-ma niewiastami.

Cukier od każdej żony brał poaż wabający się zależnie od okoliczności od 5 do 10 tysięcy złotych. Po otrzymaniu gotówki zniknął na pewien czas, by zawrzeć nowe małżeństwo.

Na skutek doniesienia oszukanych żon Cukiera, wczoraj aresztowano w chwili, kiedy chciał poślubić 16-tą skolei żonę, p. Tennenwurcelamnównę.